

Michael Krüger (ur. w 1943 r.) – poeta, prozaik, tłumacz, redaktor naczelny wydawnictwa Hanser oraz dwumiesięcznika „Akzente”. Jedną z czołowych postaci niemieckiego życia literackiego. Autor kilkudziesięciu książek poetyckich i prozatorskich. Jako poeta debiutował tomem „Reginapoly” (1976), ostatnio opublikował: „Kurz vor dem Gewitter” [Tuż przed burzą] (2003), „Unter freiem Himmel” [Pod wolnym niebem] (2007), „Schritte, Schatten, Tage, Grenzen: Gedichte 1976–2008” [Kroki, cienie, dni, granice: wiersze 1976–2008] (2008) oraz „Ins Reine” [Na czysto] (2010). W Polsce ukazała się jego powieść pt. „Wiolonczelista” (2005). Duży blok jego tekstów (w przekładzie A. Kopackiego) prezentowała „Literatura na Świecie” (12/2001). Laureat m.in.: Tukan-Preis (1983), Peter-Huchel-Preis (1986), Schwabinger Kunstpreis (1990), Ernst-Meister-Preis für Lyrik der Stadt Hagen (1994), Prix Médicis Étranger (1996), Kultureller Ehrenpreis der Landeshauptstadt München (2000), Großer Literaturpreis der Bayerischen Akademie der Schönen Künste (2004), Mörke-Preis der Stadt Fellbach (2006), Joseph-Breitbach-Preis (2010). Doktor honoris causa Uniwersytetu w Bielefeld (2006) oraz Uniwersytetu w Tybindze (2007). Mieszka w Monachium.

Michael Krüger Na czysto

Indie

Siedem pocztówek

1

Na pokrytej bliznami skórze
słonia z Dżajpuru
gnieźdzą się drobne ptaki.
Wydziobują mu pospiesznie
wiersz na grzbiecie.
On pozwala im pisać,
wiersze są dobre
na skórę.

2

Małpy z fortu Amber
chłodzą swoje tyłki
na marmurze z Carrary.
Dar, którego maharadża
z XVII wieku
nigdy nie żałował.

3

Nigdy nie patrz
w oczy małpom
strzegącym świątyni.
One posłuszne są Bogu,
który nie przebacza.

4

Nim narodziłem się ponownie
– mówi wielbłąd –
byłem Zbigniewem Herbertem,
polskim poetą.
Żona Goethego
nie chce w to uwierzyć.
Jesienią przejmuje
Instytut w Pradze.

5

Salman Rushdie
nie mógł przyjechać,
muzułmanie chcieli go zabić.
Teraz oburzone gołębie czytają
szatańskie wersety
w chórze.

6

W niedzielę, po śniadaniu,
święte krowy kierują ruchem
przed Pałacem Wiatrów.
Milczą w sanskrycie.

7

W ogrodzie pałacu Raj Mahal
trwa wesele,
pan młody podchodzi do konia.
Porządny posag
i dwoje przestraszonych oczu –
to musi wystarczyć na jedno życie.
Rano mrówki zbierają
resztki błyszczącej tandety,
zaczyna się prawdziwe wesele.

Luty 2012

Kolejowa znajomość

Niepytany wylicza,
co jest dla niego ważne w życiu.
Kilka książek,
które go nakręcają:
miłość,
której za cholerę
nie potrafił okazać;
wyrocznia grzmotu;
zachodzące słońca;
zapach świeżego drewna;
mapa bez granic,
tak duża jak jego dłońi;
dyplomatyczne stosunki
ze wszystkimi zwierzętami, ze wszystkimi;
rzeczy, które nie mówią nic,
a jednak nie milczą;
drobni bogowie,
drobni jak mrówki.
I tak dalej, aż do Kolonii.
Niemal za dużo tego jak na jedno życie.
I wtedy wysiada,
i zapomina o nas.

Ślimak

Cień spoczywa na drodze,
którą nazywamy naszą,
powiernik lęku
przed następnym krokiem
ku światu, który nas śni.
Czego nam brak? Wszystkiego.
Wszystko jest pożyczone: spojrzenia,
drzewa, które nas przeżyją,
na dobrej czy złej ziemi,
trawa.
Spójrz: ślimak, spójrz,
jak wytrwale pełźnie.
Jego śluz tworzy
szkie przyszłości,
z którego wynika,
że nie ma ona twarzy.
Kiedy skończy się ta gadanina,
nieznająca żadnego języka,
w którym można by się zbratać ze ślimakiem?
Cień spoczywa na drodze,
którą nazywamy naszą,
tym cieniem jesteśmy my, bezimienni.

Mój orzech

Mówię: mój orzech!
Tak jak mówię: moje przekonania
albo: moje życie. Ale pewien
nie jestem.
Tego roku nie ma orzechów.
Ulica wiewiórek, przez
dach i dalej po bukach
poza miasto, pozostaje pusta.
Nadchodzi łagodny wiatr
i informuje orzech
o zbliżającej się burzy.
Nie ma już historii,
która nie byłaby historią świata,
więc należy do niej również mój orzech.
I ja.

Marzyciel opowiada

Wyobraźcie sobie,
na własne oczy widziałem:
ptaki opadły z orzecha
na stół przede mną,
składając skrzydła
jak do modlitwy.
Ich płomiennoczerwone brzuszki
pompowały cieniuteńkie amen
w zachód słońca,
aż buczące dynamo
pszczoł ucichło na rozkaz Boga
i światło zgasło na długo.

Komar

Być może to przesada,
stawiać pomnik komarowi.
Ale i on, poprzez moją krew,
ma udział w prehistorii strachu.

Nekrolog poety

Podniósł się na naszych oczach
z łoża śmierci, by postawić
przecinek. Potem usnął.
Jego dzieło jest dziś zapomniane.

Przekład: Tadeusz Dąbrowski